

Mimique

Stilheden, eneste luksus efter rim, et orkester der alene med sit guld, tankens og aftensolens strygen, omhyggeligt fremstiller dens betydning i lighed med en stilnet ode og som det er op til digteren, vakt af en trods, at oversætte! stilheden ved eftermiddagene med musik; jeg finder den, med tilfredshed, også, foran genkomsten af den altid ubeskrivelige Pierrot eller den gribende og elegante mime Paul Margueritte.

Således PIERROT SOM HUSTRUMORDER, komponeret og bearbejdet af ham selv, en stum enetale, i fuld længde for sin sjæl, holdes af det hvide spøgelse med både ansigt og gestus som en endnu ubeskrevet side. En turbulens af naive eller uprøvede grunde springer frem, som det ville behage at fatte med sikkerhed: genrens æstetik placeret nærmere principper end nogen anden! intet i dette kapricens område forstyrrer det forenklende direkte instinkt... Nuvel — "Scenen illustrerer ikke andet end ideen, ikke en virkelig handling, i en hymen (hvorfra Drømmen udspringer), fordærvet og dog hellig, mellem begær og opfyldelse, fuldbyrdelsen og dens minde: hér forudgribende, dér genkaldende i erindringen, i fremtiden og i fortiden, *under en falsk tilsynekomst af nutid*. Sådan opererer Mimen, hvis spil begrænses til en stadig allusion uden at spejlet splintres: der opstilles, altså, et rensset rum, af fiktion." Mindre end tusind linier, rollen, han der læser den forstår med det samme reglerne, som var han placeret foran en tribune, deres ydmyge arvtager. Overraskelse, der ledsager det kunstige i at nedskrive følelser i uudtalte sætninger — at der, kun i det tilfælde, måske, med ægthed, mellem bladene og blikket endnu hersker en stilhed, læsningens betingelse og fryd.

* Stéphane Mallarmé: *OEuvres complètes*, Paris 1945, p. 310.

Oversat af Niels Brügger og Carsten Klima Madsen